

Otto Rahn a Putovanie za Svätým Grálom

Z angličtiny do slovenčiny preložila Corascendea

Vie sa, že Otto Rahn si znepriatelil niektoré prvky hierarchie v roku 1937, za čo bol podrobený disciplinárnemu opatreniu v podobe služby v koncentračnom tábore v Dachau. V zime roku 1938/39 písal SS Reichsführerovi so žiadosťou, aby ho okamžite vylúčili z SS. O niekoľko mesiacov na to, bol mŕtvy.

Otto Rahn (1904-1938), popisovaný ako talentovaný mladý autor a historik, bol jednou zo skutočne fascinujúcich osobností dvadsiateho storočia. Pred svojou záhadnou smrťou ako 35 ročný napísal dve knihy o Kataroch z dnešného južného Francúzska: *Kreuzzug gegen den Gral* („Križová Výprava proti Grálu“) a *Luzifers Hofgesindel* („Luciferovi Dvorania“). Jeho život a jeho tragická smrť sú obalené v legendách. V bestselleri *Holy Blood, Holy Grail* („Svätá krv, Svätý Grál“) z roku 1982, sa Rahnovo meno javí v krátkom, ale fascinujúcom komentári pod čiarou.

Otto Rahn veril, že horou Svätého Grálu, legendárnym Montsalvatom, je bašta na vrchu hory Montségur vo Francúzskych Pyrenejách. Profesor Joscelyn Godwin ho považuje „za takmer výlučného autora mytologického komplexu, ktorý spája Katarov z Montséguru so Svätým Grálom“.

Montségur

Norma Lorre Goodrichová vo svojej vysoko ocenenej práci *The Holy Grail* („Svätý Grál“) vzdáva hold Rahnovej knihe „Križová Výprava proti Grálu“, pričom ju popisuje ako „skvelé dielo, ktoré je pomníkom tomuto nemeckému idealistickému autorovi, ktorý záhadne zomrel v Alpách počas ich zostupu.“

Podľa jeho francúzskeho prekladateľa, Otto Rahn bol neochvejne presvedčený, že (1) Katari boli poslednými vlastníkami Svätého Grálu, a že (2) Svätý Grál sa „stratil“ keď Katarov vyvraždili rukami „pápeža a kráľa Francúzska“ na počiatku trinásteho storočia.

Vojna Rímskokatolíckej cirkvi proti Katarom sa v rôznych súvislostiach vysvetľuje ako súboj Roma s Amor(om), v priebehu ktorého katolícke („nízke“) hodnoty premožli mečom a plameňom katarské („čisté“) hodnoty.

Stredovekí Katari verili, že hodnoty svetla a tmy jestvujú v neustálom vzájomnom napätí, a že všetko, čo sa udeje vo Vesmíre, pramení z potýčok medzi nimi. Tmu v ich ponímaní predstavovala tmavá hmota, všetko čo je nedokonalé a prechodné. V cirkevných, ako aj vo svetských vladároch,

no predovšetkým v katolíckej cirkvi, videli stelesnenie tmy. V ich mytológii slnko symbolizovalo prvotné svetlo, z ktorého vzišiel život. Montségur bol pre Otto Rahna „majákom katarstva“.

Rahново putovanie po stopách Grálu

Otto Rahn sa narodil 18. februára 1904 v Michelstadte, na juhu Nemecka. Počas stredoškolských štúdií sa v ňom prebudil záujem o dejiny stredovekých Katarov. Sila ich presvedčenia a ich vzdorovanie pápežovi a kráľovi ho fascinovali. Od roku 1922 do roku 1926 študoval právne vedy, nemeckú filozofiu a dejiny. Mienil napísať dizertáciu o Guyotovi, provencalskom trubadúrovi, o ktorom Wolfram von Eschenbach tvrdil, že jeho stratená báseň o Gráli ho inšpirovala k tvorbe svojho Parsifala.

Wagnerovo oživenie stredovekého príbehu o Parsifalovi jeho populárnymi mystickými operami v 19. storočí, poháňalo Rahново moderné putovanie po stopách Svätého Grálu. Čoskoro logicky pospájal sériu poznatkov na ktoré narazil počas svojho štúdia dejín katarstva, ako aj z podrobnej analýzy Wolfram von Eschenbachovej básne. Wolfram von Eschenbach žil v trinástom storočí; bol Templárskym Rytierom.

Hlboký záujem o Katarov a o legendy Grálu priviedli Rahna k prvotnému výskumu, ktorý uskutočnil v priebehu svojho rozsiahleho cestovania cez oblasti Francúzska, Španielska, Talianska a Švajčiarska, medzi rokmi 1928 až 1932.

Na začiatku leta 1929 Otto Rahn dorazil po prvý krát do Languedoku v južnom Francúzsku. Rýchle sa usadil v dedinke Lavelanet, a v priebehu nasledujúcich troch mesiacov systematicky prečesal zručaniny katarskej bašty-svätyne Montségur, ako aj okolitých vrchov a jaskýň.

Bola to práve oblasť Languedoku, v ktorej sa nachádzala citadela Carcassonne, svätý vrch Katarov (Montségur), ako aj kostol v Rennes-le-Chateau. Všetky tieto miesta boli hlboko vpísané do katarských tradícií, a súčasne k nim aj ukazovali smer všetky legendy o Svätom Grále.

Na Montségure, *píše Nigel Pennick*, v roku 1244 heretickí Katari naposledy hrdinsky vzdorovali katolíckej krížovej výprave, ktorá nakoniec zvíťazila v podobe ich fyzického zničenia. Tu, tradície tvrdia, sa v noci pred záverečným náporom na pevnosť vyšmykli traja Katari, pričom vyniesli so sebou niekoľko svätých relikvií, mystické kráľovské znaky merovejského kráľa Dagoberta II, a nádobu, ktorá sa považuje za Svätý Grál.

Vlastníctvo Svätého Grálu bolo oddávna snom rytierskych rádov. O získanie mystickej nádoby sa snažili Rytieri Okrúhleho Stola Kráľa Artuša, Templári, ešte aj Rád Nemeckých Rytierov. No Otto Rahn veril, že sa dostal k triumfu, ktorý po stáročia unikal všetkým, ktorí sa ho snažili nadobudnúť. Študoval posvätnú geometriu stavby Montséguru, jej rozloženie vo vzťahu k východu slnka a jej vzťah k iným posvätným miestam, a objavil tajné podzemné chodby, o ktorých veril, že sú tým miestom, kde sa poklad akiste skrýva (*Hitlerova Tajná Veda*).

Nigel Pennick navrhuje, že Rahnové znalosti posvätnnej geometrie sa dajú vystopovať k obdobiu Druidov a Templárov. O Kataroch sa verí, že boli tiež oboznámení s touto tradíciou.

V priebehu mnohých stretnutí s miestnymi obyvateľmi (údajne hovoril plynule miestnym provencalským jazykom), Otto Rahn systematicky zbieral informácie o Kataroch a o Grále.

Rozvinul ich vo svojich vzrušujúcich príbehoch, v ktorých popisoval svoje zážitky z bádania jaskýň Sabarthes na juh od Montséguru, a hlavne jaskyne Lombrives, ktorú miestne obyvateľstvo volalo „Katedrála“. Túto skvelú jaskyňu popísal nasledovne:

V čase, po ktorý ľudská pamäť nesiaha, v epoche, ktorá je natoľko vzdialená, že sa jej moderná dejepisecká veda takmer nedotkla, slúžila ako chrám zasvätený Ibérskemu Bohu Ilhomberovi, ktorý bol Bohom Slnka. Medzi dvomi monolitmi, jeden z ktorých sa rozpadol, vedie strmý prechod do obrovskej haly, Katedrály Lombrív. Medzi stalagmitmi z bieleho vápenca a medzi stenami tmavo hnedej farby so žiarivými krištáľmi, cesta zostupuje hlboko do vnútorností hory. Sála 260 stôp (79.25 metrov) vysoká (od základne ku stropu) tu slúžila ako katedrála „heretikov“.

Rahn popisuje ako „Hlboko rozrušený kráčal cez krištáľové haly popri mramorových kryptách. Rukami sa dotýkal kostí čistých (Katarov) a rytierov, ktorí položili svoje životy...“

Nasledovnú príhodu, ktorú mu podal istý starý muž, pastier z Languedoku, si Otto Rahn zaznamenal a neskôr ju zreprodukoval vo svojej prvej knihe. Jej štýl vyjadruje autorov zmysel pre mystický symbolizmus:

V čase, keď steny Montséguru ešte stáli neporušené, Katari v nich opatrovali Svätý Grál. Montségur bol v nebezpečenstve. Obliehali ho Luciferove armády. Chceli sa zmocniť Grálu, aby ho pripojili k čelenke ich princa, z ktorej vypadol ako drahokam, počas pádu jeho anjelov. Vtedy, v rozhodujúcej chvíli, zletela z neba biela holubica, a svojím zobákom rozťala Tabor [Montségur] vo dve časti. Opatrovateľka Grálu Esklarmonda hodila posvätný drahokam do hĺbky hory. Hora sa potom znovu uzavrela, a tak bol Grál zachránený. Keď Satani vkročili do pevnosti, bolo už neskoro. Rozzúrení, usmrtili ohňom všetkých čistých (Katarov), hneď pri hore na ktorej hrad stojí, v Poli Upálených. Všetci čistí uhynuli vo vatre, okrem Esklarmondy. Keď sa dozvedela, že Grál je zachránený, vyšplhala sa na vrchol hory Tabor, premenila sa na bielu holubicu, a odletela smerom k vrchom Ázie.

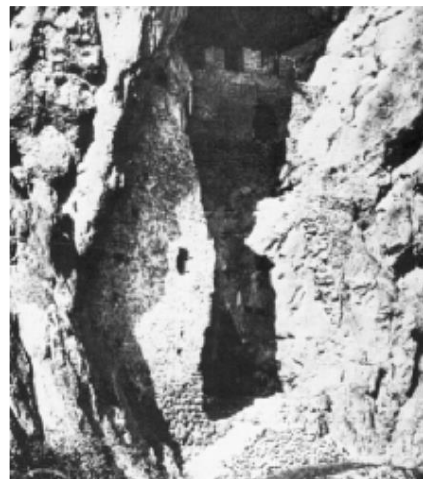
Obe Rahnove knihy, „Križová Výprava proti Grálu“, ako aj „Luciferovi Dvorania“, obsahujú mnohé pozoruhodné body, ako aj odhalenia dôležitých dejinných súvislostí.

Hlboko v jaskyni Sabarthez Rahn našiel komnaty, ktorých steny boli pokryté symbolmi charakterizujúcimi Templárskych Rytierov, spolu s emblémami Katarov. Tento objav potvrdil predpoklad dejepiscov o tom, že Templárski Rytieri a Katari boli onoho času úzko spojení. Jeden fascinujúci výjav vtesaný do jednej z kamenných stien jaskyne jasne zobrazuje kopiju. Vyobrazenie kopije vedie k spojeniu s obrazom krvácajúcej kopije, ktorá sa opakovane objavuje v legendách o kráľovi Artušovi.

Táto jaskyňa vpravo bola posledným útočiskom katarských parféto.

Zatiaľ čo v starších ponímaniach Grál mal viac ezoterickú, ako predmetnú podstatu, po páde Katarov cirkev legendy o Grále pokresťančila a Templárskym Rytierom bola daná úloha rozširovať kresťanskú verziu. Objavilo sa spojenie s kráľom Artušom. Za Grál sa začal považovať pohár, nádoba z ktorej vraj Kristus prijal Poslednú Večeru, alebo aj tá, do ktorej Jozef z Arimatie zachytil Kristovu krv ako mu tiekla z boku, keď visel na kríži.

Rahn sa domnieval, že katarskí strážcovia Svätého Grálu a hrad Montségur mali spojenie k Druidom, ktorí konvertovali

k manicheizmu. Britskí Druidi boli predchodcami keltskej kresťanskej cirkvi. Rahn videl výraznú podobu medzi katarskou kultúrou Languedoku a Druidmi, ktorých kňazi mali hodne spoločného s katarskými parféti. Obe skupiny putovali za vnútorným svetlom.

Tajné katarské poznanie sa uchovalo vďaka neskorším trubadúrom, potulným básnikom a spevákom, ktorí sa sústreďovali k stredovekým dvorom Francúzska.

Podľa Rahna, väčšina trubadúrov boli tajní Katari. Ich zjavné piesne o nenaplnenej túžbe boli len zriedka venované určitej žene, ich symbolika ženskosti sa vzťahovala na katarské spoločenstvá, na Sophiu, teda na Múdrost' Gnostikov. Aby sa doktrína zneprístupnila tým, čo by ju znevážili, jej význam je zahalený do erotických symbolov, podobne ako sa to robilo s mýtom Grálu, ktorý sa označuje symbolikou hrdinstva.

Keď Otto Rahn po prvý raz študoval Wolfram von Eschenbachovho Parsifala, všimol si pozoruhodné podobnosti s menami a miestami južného Francúzska, a dospel k názoru, že Parsifalov hrad Grálu Munsalväsche (Richard Wagner ho nazval Montsalvat) nebola žiadna iná pevnosť, ako katarská solárna bašta Montségur. V Eschenbachovej tvorbe rozpoznal vplyv katarskej poézie. Možno nesprávny uzáver o tom, že prenasledovaní Katari by sa boli uchýlili pod zem a velebili tam v podzemných kostoloch, Rahn pravdepodobne prevzal od francúzskeho nadšenca katarstva Antonina Gadala.

Povesti o tom, že Otto Rahn by bol býval našiel Grál, a že bol potom až do konca druhej svetovej vojny umiestnený vo Wewelsburgu, hrade, ktorý patril SS pri Paderborne, je ľahko vyvrátiť. Wewelsburg síce mal akýsi Grál, ale bol to len jeden obrovský krištáľ. Rene Nelli, ktorú považujú za významného učenca katarstva trvá na tom, že Grál sa nespomína v žiadnom z jestvujúcich katarských textov.

Návrat do Nemecka

Po roku 1933 Rahn žil v Berlíne, a venoval sa ďalšiemu štúdiu Grálu. Jeho snaha dopracovať sa k tajnému prapôvodnému náboženstvu — ktoré veril, že predstavuje viera v čistotu a svetlo — sa dostala do pozornosti vodcu SS Heinricha Himmlera, ktorý požiadal Rahna, aby sa zúčastnil na SS podporovanom výskume. Stal sa najprv členom SS úradu pre ideové dedičstvo predkov (Ahnenerbe), ako civilista, no jeho nadriadení si rýchle všimli jeho talent.

[Ahnenerbe (v preklade do slovenčiny Ideové dedičstvo predkov), plným názvom Forschungsgemeinschaft Deutsches Ahnenerbe (Výskumná spoločnosť nemeckého ideového dedičstva predkov), bol výskumný ústav SS, ktorý okrem iného skúmal teóriu o pôvode a charakteristikách Árijcov a tzv. nordickej rasy.

Hneď muselo byť jasné, že prípadný vyhranený smer národného socializmu sa stane neprijateľným pre Rahna, ktorý bol Katarom. Ústrednou témou katarstva je reinkarnácia do rôznych kontinentov v rámci zdokonaľovania Duše, a to predpokladá pochopenie a znášateľnosť voči všetkým, včítane rôznych foriem života. Nezlučiteľnosť prvkov okolností, z ktorých sa nedalo vymknúť, s katarstvom, ktorému bol citlivý intelektuál Rahn oddaný, takmer nevyhnutne vyústili v osobnej tragédii Otto Rahna. Vložila Corascendea, Katarská Parféta 2010.]

Na Rahna vyvinuli nátlak a formálne ho pripojili k SS v roku 1936. V priebehu týždňov ho povýšili na SS-Unterscharführera.

Do septembra 1935 Rahn písal povzbudivo šéfovi Ahnenerbe o nemeckých miestach, ktoré navštívil vo svojej snahe zmapovať nemecké tradície spojené s Grálom, pričom žiadal, aby záležitosť ostala prísne dôverná, s výnimkou Himmlera.

Povráva sa, že Otto Rahn dokonca založil v SS neo-katarský kruh. Na príkaz SS v lete v roku 1936 podnikol expedíciu do Islandu. Významné body tejto výpravy včlenil do niekoľkých kapitol svojej druhej knihy „Luciferovi Dvorania“, ktorá vyšla v roku 1937. Rahn v nej nespomína SS, a ani to, že loď, ktorá sa plavila k Islandu bola označená vlajkou s modrým hákovým krížom na bielom pozadí (na rozdiel od oficiálnej štandardnej vlajky Tretej Ríše).

Vie sa, že Otto Rahn si znepriatelil niektoré prvky hierarchie v roku 1937, za čo bol podrobený disciplinárnemu opatreniu v podobe služby v koncentračnom tábore v Dachau. V zime roku 1938/39 písal SS Reichsführerovi so žiadosťou, aby ho okamžite vylúčili z SS. O niekoľko mesiacov na to, bol mŕtvy.

Jestvuje hodne špekulácií ohľadom Rahnovho odchodu z SS. Niektorí nesprávne tvrdia, že bol homosexuálom, alebo potomkom židov, zatiaľ čo dôkazy o týchto tvrdeniach chýbajú. V istom rozhovore Rahn tvrdil, že ho zradili, a že jeho život je ohrozený. V liste svojmu priateľovi otvorene vyjadruje svoj nesúhlas s Treťou Ríšou:

Moja krajina mi spôsobuje veľký žiaľ. Pred štrnástimi dňami som bol v Mníchove. O dva dni neskôr som sa radšej pobral do svojich lesov. Znášanlivý, slobodomilný muž ako som ja, už nedokáže žiť medzi národom, ktorým sa stala moja krajina.

Plukovník Howard Büchner, autor knihy *Emerald Cup* („Smaragdový Pohár“), tvrdí, že Rahn všeobecne dával na vedomie, že nesúhlasí s vojnou ku ktorej sa Nemecko viditeľne pripravovalo v roku 1938. Veril, že namiesto vojny, sa Nemecko a potom Európa, majú premeniť na spoločnosti „Čistých“, teda Katarov. Inými slovami, Rahnovo dlhodobé spojenie s dejinami Katarov, s ich nespravodlivým prenasledovaním cirkvou a francúzskou kráľovskou korunou, v ňom prebudili poznanie, že aj on bol

Katarom. Otto Rahn navrhoval „Nový Poriadok“, v ktorom by štáty Európy, a možno aj všetky ostatné národy, prijali princípy katarstva v záujme svetového mieru.

Dňa 13. marca 1939—takmer na výročie pádu Montséguru — Otto Rahn zomrel v snehu na Tyrolských vrchoch. „Podľa vzoru katarských heretikov,” vraví *Nigel Pennick*, „Rahn dobrovoľne opustil svet, ktorý sa rozpadal pred jeho očami.” Len niekoľko rokov predtým Otto Rahn písal vo svojej „Križovej Výprave proti Grálu“:

Ich doktrína povoľovala samovraždu, ale vyžadovala, aby si človek nebral život z hnusu, strachu, alebo z bolesti, ale v stave dokonalého odpútania sa od hmoty. Tento druh Endury (samovraždy) bol povolený, ak sa uskutočnil vo chvíli zjavenia nadpozemskej krásy a milosti... Je to len krok od vyhladovania na smrť. Vyhladovanie si vyžaduje odvahu, ale záverečný skutok dokonalej askézy si vyžaduje hrdinstvo. Dôsledky tohto kroku nie sú natoľko kruté, ako by sa zdalo.

Príbeh o nezvyčajnom živote a práci Otto Rahna, symbolizuje Veľkú Záhadu, ktorá bude vždy fascinovať záujemcov o tradície Svätého Grálu ako aj tých, čo sa chcú dopracovať k pochopeniu katarských hodnôt.

Ak sa hovorí o láske ospevovanej trubadúrmami, ako ju poznali pôvodní rytieri Grálu, Katari a Rosekrucciáni, je dôležité pochopiť skutočný význam ich slov. Pre nich a vtedy „láska“ znamenalo

niečo iné, ako všeobecne a dnes. Amor (Láska) predstavoval celú škálu hodnôt toho, čo sa dá označiť ako šľachetná ľudskosť. Amor zozadu dáva Roma. Podľa mystických autorov toto slovo naznačuje, tým, ako sa píše, že je opakom Ríma, a že stojí v opozícii ku všetkému čo Rím predstavoval. Ak sa ďalej slovo Amor rozoberie, dostaneme „a“ a „mor“, čo znamená Bez - Smrti. To znamená stať sa nesmrteľným, večným, vďaka prijatia princípu A-moru.

Otto Rahn si radšej zvolil telesnú smrť, než by kompromitoval hodnoty, ktoré mu boli sväté.

Článok je založený na údajoch z:

<http://www.wermodandwermod.com/newsitems/news290220121355.html> 29.02.2012

Prehlásenie:

Napriek tomu, že sa použili údaje, Dhaxem.com nesúhlasí s niektorými uzávermi v uvedenom zdroji, najmä s tým, že by katarstvo, alebo Otto Rahn, boli podporovali teórie o prípadnej absolútnej nadržanosti nordickej rasy.

Katarstvo je učením, ktoré zahrňuje vývoj Duše, zatiaľ čo rôzne zemepisné polohy poskytujú vhodné prostredie pre určité fázy vývoja.

www.dhaxem.com

©2013 – 2015